

Oppia ulkomailta

Olen käväissyt ja joskus vähän viipynytkin ulkomailla. Meillä perniöcityläisillä on kätevästi ihan vieressä mitä hienoimmat ulkomaat, Mathildedal ja Teijo. Molemmissa paikoissa meno poikkeaa sisämaan harmaasta arjesta.

Matilda ja Teijo ovat kehittyneet kovasti. Toimintaa on vaan monesti vääristänyt tietty grynderivetoisuus. Teollisuuden hiivuttua on kurkoteltu taivaita. Joskus jopa otsikoitiin Matildan olevan suurten suunnitelmien ja riitojen kylä. No, täytyy tunnustaa, että pari syvää lamaa on tahrannut tuloksia.

Matildan vanhojen tenniskenttien paikalle tuli komea Keskuspuisto. Nyt ei enää tarvitse käskeä vieressä istuvaa katsomaan hetkeksi vasemmalle. No, eipä siellä vasemmalla ollut mitään, mutta jäihän tennisraiskio näkemättä.

Matildaan johtavat Tullintie ja Teijontie ovat hyvin kapeita. Kesäisin raitilla palloilee paljon väkeä. Koska autoliikenne rullaa kaksisuuntaisesti, tulee kiperiä tilanteita.

Matildan tapaisten paikkojen liikennetkaisuut ovat hankalia. Pitääkö toimet mitoittaa paikallisen noin 150 kulkijan mukaan? Vai suunnitellaanko kaistat, töyssyt ja pientareet kesän vilkkaimpien päivien 1500 kävijän ryntäyksen varalle?

Ratkaisuja Matildan kapeiden teiden turvaamiseksi on kyllä tutkittu. Selailin pari vuotta vanhaa Rambollin tekemää selvitystä. Siinä ehdotettiin Tullintien vaarallisimmalle osuudelle suuria myllerryksiä. Kustannusarviot huitelivat yli kahdensadan tuhannen.

Parhaiten autojen nopeutta saataisiin hillittyä toistuvilla teräväreunaisilla töyssyillä. Jos sellaiseen hurauttaa kovaa, kuuluu ikäviä kolahduksia. Kallis kärry voi vaurioitua. Autoilijat vihaavat töyssyjä, mutta varsinaisen tyrmäyksen ne saavat rekka- ja bussikuskeilta sekä kunnossapidolta.

Nyt on Matildan asukkaiden toiveisiin vastattu. Lehdistä on saanut lukea, että ei ole tehty töyssyjä eikä raittia ole muutenkaan myllerretty. On toimittu fiksusti ja säästetty rahaa. Matildan raitista on muutettu kylätieksi, jonka keskellä on yksi ajokaista ja molemmin puolin valkoisin viivoin erotetut leveähköt kevyen liikenteen pientareet.

Vau, sehän on kuin oikeasti ulkomailla. Tanskan, Hollannin ja Belgian pienissä paikoissa on juuri tällaisia ratkaisuja. Autot lipuvat hiljaa. Kävelijät ja pyöräilijät puikkelehtivat. Joskus näytetään kahjolle kuskille ystävällisesti etusormea. Kaatumisia ja kupruja sattuu ani harvoin.

Lähdin varta vasten tutkimaan Matildan raittia. Ja kyllä vaan. Nopeusrajoitus on pudotettu kolmeen kymmppiin ja tiehen on maalattu kaksi leveää viivaa. Toukokuun kylmähkönä päivänä kohtasi vain harvan kulkijan, ja vastaantulijaa oli helppo väistää. Koko järjestely tuntui ensin vähän hätävarjelulta. Mutta kun muistaa kesän vilinät, ymmärtää.

Juttelin myös parin uusmatildalaisen kanssa. Nopeuden pienentäminen on paikallaan. Kyllä kavennetulla väylällä opitaan ajamaan ja väistämään. Ilmeni kuitenkin parannettavaakin.

Matildaan sompaillaan sekä Kemiöntien että Teijon suunnasta mukavaa pikkutietä. Monen uinuva rallisielu herää, nopeus nousee ja renkaat vinkuvat. Matildan taajama tupsahtaa yllättäen eteen. Pitäisi keksiä tehokas tapa vavahduttaa hurmiossaan kaahaava kuski. Tärinäraitoja on kuulemma jo lupailtakin – hyvä niin.

pajen.fi